

[Askjær Jørgensen]

steren mener, at nogle pensionskasser og forsikringsselskaber skal tvinges til at levere den billige kapital. Derfor er mit konkrete spørgsmål: hvor stor en disponibel kapital ligger der i disse pensionskasser og forsikringsselskaber, som der ikke i forvejen er hårdt brug for til opkøb af de statsobligationer på i alt 75 mia kr., som statsministerens finansminister har fremsat forslag om bemyndigelse til at slippe løs på markedet? Jeg er fuldstændig klar over, at det er lykkedes den socialdemokratiske regering at sætte byggeriet i stå, så der ikke vil komme mange obligationer fra nybyggeriet, men 75 mia kr. i statsobligationer er et stort beløb, og vi kan ikke slutte denne debat, uden at vi får præcise tal for, hvordan den samlede obligationsmængde i den nærmeste tid skal hænge sammen med det, man ønsker at tvinge pensionskasser, livsforsikringsselskaber, og hvad ved jeg, til at disponere efter.

Så gentages det også i debatten igen og igen og igen, at Danmark er nødt til at have en højrente, når den fæle Reagan har skabt så høj en rente internationalt. Jeg vil gerne spørge statsministeren helt præcist, om ikke vi for en årrække siden havde en socialdemokratisk minister ved navn Per Hækkerup, der hævdede, at Danmark var nødt til at have en høj rente på grund af den store gæld, de socialdemokratiske regeringer havde påført det danske samfund. Jeg vil gerne spørge helt præcist, om ikke det er urimeligt at give Reagan og forskellige internationale forhold skylden for noget, som socialdemokratiet har foranlediget for mange år siden.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om ikke det er således, at et renteniveau tilpasser sig efter det, man har ud af at investere i obligationer eller sætte penge i banken. Jeg vil gerne spørge ministeren, statsministeren eller en af de økonomiske ministre, om ikke det konkret er således, at når man har en almindelig renteindtægt af obligationer eller indestående i et pengeinstitut og man samtidig har en trækprocent på f.eks. 60, så bliver realrenten umiddelbart mere end halveret på grund af indkomstskattesystemet. Er det ikke således, at de gigantiske skatter, disse mennesker betaler, reelt er en statsafgift på renter? Er det ikke reelt således, at det, der ødelægger boligbyggeriet, det danske landbrug og erhvervslivet i øvrigt, er den statsafgift, der

er lagt på renteindtægter, og som dermed giver den høje rente?

Så har vi hørt, at statsministeren har en ting mere i den høje hat, nemlig noget med, at vi i finansudvalget skal bevilge et eller andet til landbruget. Jeg vil gerne bede om at få det beløbsmæssigt defineret. Man har jo gennem de sidste 3-4 år fra socialdemokratiets side hævdet - og forligspartierne har samtykket i det - at man nu har hjulpet dansk landbrug, man har foræret dansk landbrug en hel masse penge, og så har det været en klatskilling på 2 eller 4 pct. af det, landbruget reelt har behov for. Når man nu praler og siger: vi vil sandelig redde dansk landbrug, er det så en vindfrikadelle i lighed med de vindfrikadeller, vi tidligere har været udsat for, når man har hævdet, at man har gjort noget for landbruget eller andre dele af erhvervslivet?

Hvis ikke vi får præcise svar på disse spørgsmål, hvis ikke vi får at vide, hvor stor denne beløbsramme er, hvis ikke vi konkret kan få at vide, hvordan det forholder sig med statsobligationerne i forhold til det, man forlanger af pensionskasserne, må jeg slutte med at sige, at socialdemokratiets dyng af vindfrikadeller blev så stor og så luftig, at det hele fløj bort.

Erhard Jakobsen (CD):

Som allerede mit partis ordfører, hr. Arne Melchior, gjorde opmærksom på, kan det ikke være nyt for nogen, at centrum-demokraterne under ingen omstændigheder ville medvirke til nogen form for lovgivning, der kunne opfattes som tvang over for pensionskasser eller andre pengeinstitutter. Det er ikke et nyt standpunkt, der er dukket frem for nylig. Det er længe siden. Vi har sagt det og gjort det klart for regeringen, og det er på den baggrund, at det egentlig er os ubegribeligt, at regeringen ikke gjorde sig den umage at fremskaffe nogle saglige argumenter for at overbevise centrum-demokraterne og andre om, at der ikke var nogen risiko ved dette. Alt, hvad vi havde af bange anelser, kunne man bortvejde ved nogle saglige argumenter. Det er i den forbindelse, vi ikke forstår, at regeringen ikke har villet give sig tid til en grundig undersøgelse af det mest ømtålige felt i hele vort økonomiske system, nemlig alt det, der vedrører opsparringen, kreditgivnin-